

Προκρούστης

Σκάλες

*“Η ζωή έχει δύο όψεις, όπως και μια σκάλα. Ή την ανεβαίνεις
ή την κατεβαίνεις. Εγώ προτίμησα να την κατέβω...”*

Προκρούστης
ΣΚΑΛΕΣ
(Συλλογή κειμένων 2007 – 2008)

- Ιδιωτική Έκδοση -
Copyright: Προκρούστης
Απρίλιος 2019

Φωτογραφία εξωφύλλου: G. Καρα
Κασέτες: depositphotos.com

Επιτρέπεται ελεύθερα η διακίνησή του στο διαδίκτυο.

Όψις Α'

Πέμπτη, 08 Μαρτίου 2007

*Αστείρευτες στην ομορφιά σας, μαργαρίτες
κι άγρια τριαντάφυλλα του κάμπου, σαν κόκκινες σελίδες
ένα πολύχρωμο μπουκέτο ανθών σε μια γυναίκα που γιορτάζει
κι αναζητά την ουράνια συντροφικότητα στα αμίλητα ξημερώματα
του Παραδείσου και τα μακάβρια απογεύματα της Κολάσεως.*

*Εκεί που η ψυχή, μένει να στέκει, κάπου ανάμεσα στο μεταίχιμο
το καθαγιασμένο καθαρτήριο της μακροβιότητάς της
εκεί που η ψυχή δεν έμαθε, να ξεχωρίζει δρόμους με σκαλοπάτια
μήτε νόμους φτιαγμένους στα μέτρα και τα σταθμά των κατακτητών.*

*Αναγκάστηκε να παραμένει, χρόνια αναποφάσιστη, μετέωρη
υπομένοντας τα φρικτά βασανιστήρια της πανανθρώπινης
γκλαμουριάς, όταν κάποιοι αναρωτήθηκαν γοερά, αν υποκρύπτεται
δόλος, ζηλοφθονία, έγκλημα πάθους, μοιχεία, κι όταν κάποιοι
λογαριάζανε τα χρήματα.*

“Πόσα σου δίνω, να την αγοράσω μάγκα μου;”

“το κορμί μου όσο θέλεις, την ψυχή μου ποτέ!”

Στην ουσία, το βάθος της, φτάνει ίσα μ’ ένα καταπράσινο χωράφι που απλώνεται στον απέραντο κάμπο, ανάμεσα στις βουνοκορφές πιο χαμηλά ίσως από το ύψος της θάλασσας, πιο ψηλά από τον πλησιέστερο πολιτισμό, γεμάτο από κατακόκκινες πασχαλίτσες που φτερουγίζουν από λουλούδι σε λουλούδι κι ύστερα ακολουθώντας κατά γράμμα τη γενετήσια πράξη τοποθετούν άξιους απογόνους στα καταπράσινα φύλλα.

Παρθένο το χωράφι, απάτητο από πόδι ανθρώπινο εκεί που συνυπάρχουν αρμονικά, τ’ αγριόχορτα με τις τουλίπες τα βάτα με τις παπαρούνες και τ’ άγρια τριαντάφυλλα με τις λευκές μαργαρίτες, πλημμυρισμένες από πληθυσμούς εντόμων και πασχαλίτσες με μαύρες βούλες, για να υπάρχει χρωματική αντίθεση.

Αμφιβάλλω αν θα υπήρχε, έστω κι ένας άνθρωπος στον κόσμο να εκτιμήσει χρηματικά αυτό το τοπίο, που μοιάζει με έργο τέχνης σαν πίνακας ζωγραφικής, με ανωνύμου Υπερανθρώπου την πατρότητα.

Ας πούμε, πόσο θα μπορούσαμε να πουλήσουμε τις μαργαρίτες ή πόσο θα στοίχιζαν οι κόκκινες πασχαλίτσες με τις μαύρες βούλες; Έπειτα είναι και τα βουνά στην άκρη του τοπίου, που αυξάνουν την τιμή.

Πόσο θα μπορούσαμε να ξεπουλήσουμε, τέσσερα μεγάλα βουνά ένα στην κάθε άκρη του πίνακα, έτσι που τελικά να κρύβουν

όλη τη μαγεία του έργου, από τον ανθρώπινο οφθαλμό;

Εκεί παρέμενε χρόνια η ψυχή, αναπτύχθηκε παράλληλα με το Σύμπαν στο χωρο-χρόνο της θεϊκής μεταβάσεως, από το καθαρτήριο στο απόλυτο εισπράττοντας απλώς, τα ανεπαίσθητα ζουζουνίσματα των εντόμων και τα τσαλαπατήματα, από τις μυριάδες κατακόκκινες πασχαλίτσες.

Μας λείπει μόνο η μελωδία, η μουσική είναι βασικός παράγοντας προκειμένου να συμπληρώσουμε τον πίνακα με αρμονία.

*Θα πρότεινα τους ήχους ενός μουσικού οργάνου, μιας άρπας ίσως που εκτελεί πιστά τα *divertissements for solo harp* του *Carlet* ή στην καλύτερη των περιπτώσεων, το μελωδικό σάλπισμα τρομπέτας σαν προάγγελο της δίκαιης συναλλαγής με τον υποψήφιο κάτοχο.*

Και συνάμα, ο διαπεραστικός και βαθύς ήχος της σάλπιγγας να καρφώνεται σα μαχαίρι στην καρδιά, στο στήθος, στα γόνατα να ηλεκτρίζει το περιβάλλον, σα γυμνό καλώδιο υψηλής τάσεως σαν αμαξοστοιχία που τρέχει και συνθλίβει στο διάβα της το κάδρο από μηχανής Θεός που μ' έναν κεραυνό του, το καταστρέφει την ίδια στιγμή.

“Λοιπόν παιδιά μου, πόσο να πουλήσουμε το κομμάτι του Παραδείσου;”

Σάββατο, 28 Απριλίου 2007

Από μίαν αρχή, μια συγκυρία, ξεκινούν όλα κι ύστερα καταλήγουν στο άπειρο. Όπως πιάνεις το μολύβι να περιγράψεις κάτι απ' τη ζωή σου μ' ένα ποίημα και φτάνεις να γράψεις ένα βιβλίο πεντακοσίων σελίδων. Γεμίζεις τις σελίδες με μπούρδες, αθυροστομίες, άλλοτε με μίσος κι άλλοτε μ' αλήθειες κι έρωτα, όπως μαθαίνεις να μοιράζεσαι την αγάπη και τη λατρεία.

Την λάτρευα, είναι αλήθεια, από τότε που πρωτοσυστήθηκε στην παρέα και πιάσαμε την κουβέντα και μιλούσαμε για τα πάντα με τα λόγια του αέρα. Κάπνιζε θυμάμαι ελαφριά τσιγάρα και ζήτησε από κάποιον να πεταχτεί στο πλησιέστερο περίπτερο να της αγοράσει ένα πακέτο. Αν την ήξερα από νωρίτερα, θα έτρεχα σαν άνεμος πετώντας, να ήμουν ο πρώτος που θα ικανοποιούσε την επιθυμία της.

Η Κυρία, η αφέντρα, η απόλυτη mistress, η Κυρίαρχος του παιχνιδιού της υποταγής, η Ιέρεια του έρωτα, η Πριγκίπισσα με τα χρυσά, τα ξανθά μαλλιά και τα δεκαπέντε χρυσά στέμματα στο κεφάλι. Με τους είκοσι θρόνους από ελεφαντόδοντο και διαμάντια, με τους ιπποκόμους και τους αυλικούς ολόγυρά της, μέσα στο παλάτι της.

Κι εγώ έμενα να φαντάζω ταπεινός, ένα σκουλήκι που σερνόταν για οίκτο στα πόδια της, παρακαλώντας την να προλάβει το βέβαιο θάνατο από το επόμενο βήμα της. Ντυμένη πάντα μ' ένα κοριτσιίστικο ροζέ μπλουζάκι, κολλημένο πάνω στα στήθια της που άφηνε να φαίνεται ένα τμήμα της κοιλιακής της χώρας μονάχα, έτσι που να σε κάνει να το κοιτάξεις, να το θαυμάζεις, να το τρως με τα μάτια σου, να θέλεις να το αγγίξεις, να το αγκαλιάσεις, να το προσκυνήσεις.

Η κοιλίτσα της. Και στα πόδια μ' ένα στενό ξεβαμμένο τζινάκι, φτηνιάρικο και τόσο κολλημένο πάνω της, που ζωγράφιζαν οι καμπύλες της, τον Παράδεισο και τη Γη της επαγγελίας.

Την πρώτη φορά που έτυχε να συναντηθούμε, μου κίνησε το ενδιαφέρον, δεν έμοιαζε με την πριγκίπισσα του παραμυθιού, ούτε με κάποια ονειρεμένη νεράιδα της φαντασίας μου, αλλά μ' ένα απλό κορίτσι που βρέθηκε στο δρόμο μου, τυχαία κι ήταν σα να κατέβηκε απ' τα ουράνια, ένας άγγελος, να με τροφοδοτήσει με εικόνες να τις πάρω μαζί μου, να τις βάλω στην τσέπη μου, να τη θυμάμαι όπως τη γνώρισα.

Ήταν όπως τότε, που έβγαλα από την τσέπη έναν κόκκινο αναπτήρα γεμάτο με παπαρούνες της Άνοιξης, λες και μόλις τις είχε κόψει κάποιος από τον αγρό να τις χαρίσει στην αγαπημένη του, κι εγώ της χάρισα τον φτωχικό αναπτήρα μου ανάβοντάς της το τσιγάρο και την ηδονή μου, στα υψηλότερα επίπεδα του έρωτα. Τον είχε πάντοτε μαζί της, σα φυλακτό, τον κινούσε επιδεικτικά μπροστά απ' τα μάτια μου αναμμένο, κι έβγαζε εκείνη τη ζεστή φλόγα του πάθους, την πορφυράδα.

Μέθαγα απ' τη φωνή της, με τη βραχνάδα εκείνη που δημιουργούσε ο καπνός καθώς στροβιλιζόταν στον ουρανίσκο της. Έπινα δροσιά απ' τα μάτια της, όπως με κοιτούσε μ' εκείνα τα γαλαζοπράσινα μάτια, μέσα απ' τα πεντακάθαρα γυαλάκια της μυωπίας λες και βρίσκονταν πίσω από μια κρυστάλλινη τζαμαρία φύλαξης ενός πολύτιμου και σπάνιου θησαυρού, σε μουσείο αρχιτεκτονικών θαυμάτων.

*Λες και είχε ανακαλυφθεί πρόσφατα το γονίδιό της, σε κάποιο
δυσπρόσιτο ορεινό σημείο της Σουηδίας και μεταφέρθηκε στη χώρα
μας, προκειμένου να παραχθεί το εμβόλιο διάσωσης των πεσόντων
στην ερωτική μάχη.*

*Κι όταν με κοίταζε στα μάτια, εγώ έλιωνα, πέθαινα και ξέχναγα τα
λόγια μου κι απαντούσα ορθό κοφτά, μ' ένα ναι, ένα όχι, ένα καλημέρα
κι ένα καληνύχτα.*

*“Σκλάβος σας Κυρία” έτσι έπρεπε να απαντήσω, “λιώστε με κάτω από
τα πέλματά σας, σα σκουλήκι που γυρεύει την ηδονή του φιλιού σας
και το χάδι της παλάμης σας, χαρίστε μου την αιώνια ζωή του
Παραδείσου Κυρία με τις προσταγές που διατάζει η αγιοσύνη σας”.*
Κι ύστερα άχνα, μέχρι ν' ακούσω τις εντολές της.

*Ήμουν τόσο αυστηρός μαζί της, που όσες φορές με καλούσε στο
τηλέφωνο δε το σήκωνα, κι ύστερα ξανακαλούσε μέχρι να το σηκώσω
για να απαντήσω. Κι όταν της τηλεφωνούσα εγώ, έκανε τα ίδια κι
εκείνη, και τα ίδια και τα ίδια, κι η καρδιά μου είχε χτυπηθεί από τα
βέλη της ανεπανόρθωτα, κι έλιωνε απ' τον έρωτα, φλόγες και φωτιές
ξεπηδούσαν, σαν Ινδιάνοι που στήσανε χορό για να κατέβει το
μπουρίνι στις φυτείες τους. Κι έπεφταν με τεράστια ταχύτητα και με
κάρφωναν ολοένα, κι ηδονιζόμουν στη θύμησή της.*

*Προσπαθούσα να κρύψω την ηδονή και τον πόθο, κοιτάζοντας τα
πουλάκια στα δέντρα, θαυμάζοντας τη λιακάδα του πρωινού και τις
σταγόνες δροσιάς πάνω στα φύλλα των λουλουδιών κι ο ήχος των
αυτοκινήτων στο δρόμο, στροβίλιζε το μυαλό μου απ' τις σκέψεις και
τις ενοχές. Κι όπως έτρεχαν λίγα μέτρα μακρύτερα, έπαιρναν κοντά
τους την αγαπημένη μου...*

Ανέβηκε σε κάποιο απ' τα αυτοκίνητα ένα ωραίο πρωινό και χάθηκε μέσα στους δρόμους της Αθήνας, σα σφαίρα, ανάμεσα στα λεωφορεία και τ' ασθενοφόρα.

Κι από τότε δεν την ξαναείδα. Κι όταν τόλμησα μετά από ένα εξάμηνο να τηλεφωνήσω στον αριθμό της, να μάθω τα νέα της, κόπηκε η γραμμή μας.

Αναρωτιέμαι αν κρατάει ακόμα τον αναπτήρα μου, με τις παπαρούνες.

Τετάρτη, 09 Ιουλίου 2008

Γεια σου. Ποιο είναι τ' όνομα σου; Μίλα. Μίλα μου ψιθυριστά. Σιγά, να μην τ' ακούει κανένας τ' όνομά σου. Μίλα μου αθόρυβα, όπως περνά στον ουρανό ένα σύννεφο. Όπως διαλύεται το δάκρυ στις λακκούβες των χειλιών σου. Πες μου ποιος άνεμος σε έφερε, γιατί άργησες; Πες μου, γιατί να 'ναι τα μάτια σου πιο γαλανά απ' τη θάλασσα, γιατί τα χείλη σου πιο κόκκινα απ' το αίμα; Τι σ' έκαμε να 'ρθεις, ψιθύρισέ μου. Στο πλάι μου, ποιο αγέρι σε ακούμπησε γλυκά στην αγκαλιά μου; Τι σ' έφερε κοντά μου, ζητώντας γιατριά απ' την αγάπη μου; Ψέματα. Έχω πάψει ν' αγαπώ. Είμαι αναίσθητος, τρελός, παράφρονας. Είμαι κλεισμένος χρόνια σε μια φυλακή βιβλίων, που με κοιτάζουν απ' τους τοίχους σα να θέλουν να με φάνε. Είμαι έγκλειστος σου λέω χρόνια, σε ιδιωτικό φρενοκομείο, χωρίς παράθυρα και πόρτα. Κι απ' αυτή τη φυλακή μιλάω τώρα. Τριγύρω πεταμένα, σκόρπια τα χαρτιά μου. Οι σκέψεις μου πετάνε στο δωμάτιο σκορπισμένες. Μιλώ σε τοίχους που δεν έχουνε αυτιά να με ακούσουν και σε πατώματα που όσο κι αν τα βρέχω με το δάκρυ, δε με νιώθουν. Κι αν κάνω πως ξεσκίζω κάποια μέρα και τις φλέβες μου, εκείνα δε θα νιώσουν, το αίμα όλου του κορμιού μου που θα στάζει. Κάνω παρέα μ' άψυχα πράγματα. Μελάνια, πλαστικούς στιλούς, κομμάτια εφημερίδας και περιοδικά ληγμένα. Εδώ, μες το βασίλειο του καπνού, μια γκρίζα απόχρωση κυριαρχεί και ψέμα. Πολύ ψέμα. Χούφτες το ψέμα που 'χουν πει. Δε θα 'βρεις άλλο τίποτα στο λέω, να πλανάται στον αέρα. Μια λάμπα 'κατοστάρα που την καίω όλη μέρα. Κι απάνω στον λευκό τον τοίχο καρφωμένο, σημείωσα τη μέρα που μου ήρθες. Σου χείδεψα απαλά τους ώμους να καθίσεις. Κι απλώνονταν τα πλούσια μελαχρινά μαλλιά σου στο κορμί. Να πόσο απαλό είναι το δέρμα σου. Ποιο είναι τ' όνομά σου; Δε βλέπω παραισθήσεις. Κοιτάζω όσο πιο βαθιά μπορώ τις κόρες των ματιών, να πάρω τις χαμένες απαντήσεις. Ποιοι πόθησαν ετούτο το κορμί, για πες μου; Ποιοι το χάρηκαν; Ποιοι γεύτηκαν πιο πρώτοι τους χυμούς του; Το άρωμα του αλαβάστρινου κορμιού σου, ποιοι σου το 'κλεψαν; Σημείωσα τη μέρα που μου ήρθες. Γνωρίζω και τη μέρα που θα φύγεις. Μ' απάθεια σου λέω, δε το νοιάζομαι. Αυτό που 'ναι να γίνει θ' απογίνει κι αυτό που 'ναι γραφτό θα ειπωθεί. Αντίο κι ας σε γνώρισα για λίγο. Κρατώ στο πέρασμά σου μόνο τούτο: "αν θέλεις να προκόψεις, φύγε απ' το δωμάτιο και πνίξε τους φονιάδες του εαυτού σου..."

Πέμπτη, 08 Φεβρουαρίου 2007

*Σκέψεις χαμένες, αναζητούν διέξοδο στην τελειότητα
εικόνες και λόγια αλλοιωμένα από το χρόνο
σ' ένα ταξίδι που ξεκίνησε νωρίτερα και τρέχει ακόμα
βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη, η φαντασία τείνει στο άπειρο
στις μακρινές γραμμές των οριζόντων του πουθενά.*

*Μ' ένα ποτήρι αδειανό από φαιά ουσία
εφόσον κάηκαν τα λιγοστά εγκεφαλικά κύτταρα
που επέζησαν του ολοκαυτώματος της ψυχής
κι όσα γλύτωσαν, σαν από θαύμα, από τον καπνό
και την τσίκνα του παρελθόντος αναρωτιούνται ακόμη
αν υπάρχει Παράδεισος στην επόμενη συρραφή ονείρων
της ύπνωσης.*

Πραγματοποιήθηκαν μόνο τα πιο ουσιώδη όνειρα
και τα υπόλοιπα περιφέρονται ως φαντάσματα
τα θεοσκοτέινα βράδια, κάτω από τη λάμπα.

*Χωρίς μουσική υπόκρουση, εφόσον κι οι νότες
αρνούνται πεισματικά να βοηθήσουν το έργο
ενός, κατά γενική ομολογία, καταραμένου ποιητή.*

*Έχουν πάψει να κελαηδούν τα πουλιά στον κήπο
κι ακούγονται αυτή την ώρα, μονάχα οι εξατμίσεις
των μοτοσακό, που σκίζουν τη λεωφόρο της απόγνωσης
στις αποξενωμένες νύχτες της Αθήνας.*

*Ντύθηκα φέτος καρνάβαλος και βγήκα στη βεράντα
ν' ατενίσω από μακριά τα καράβια και τη θάλασσα
του τσιμέντου, φορώντας μια χαμογελαστή μάσκα
με μπλε χείλη και μαύρα δάκρυα χαράς να τρέχουν
την ώρα που ξεφαντώνω με τον εαυτό μου.*

*Ανέβηκα κι εγώ μια φορά στο διαστημόπλοιο
που σε μεταφέρει στ' αστέρια, με τηλεμεταφορά
πετώντας πάνω από τα γκρίζα σύννεφα της γης.*

*Είπα για μια φορά κι εγώ, να ξεχάσω τον ρεαλισμό
στο σπίτι που γεννήθηκα και μεγάλωσα και να πάρω
το πρώτο δρομολόγιο για τα σύννεφα σ' ένα ταξίδι,
δίχως επιστροφή.*

*Είναι ωραίο να πετάς δίπλα στα χρώματα που ταιριάζεις
μα υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να προσγειωθείς ανώμαλα
έτσι ξαφνικά κι απότομα, από το μέρος που ξεκίνησες.*

*Εδώ δεν απαιτούνται κέρινα φτερά, μήτε μεταφορικό μέσο
έχεις τη φαντασία για καράβι και τ' αστέρια οδηγό
την αφήνεις ελεύθερη κι αυτή πετάει μαζί σου.*

*Κάποιες φορές σκαλώνει κάτω απ' τα γυμνασμένα πόδια
πιάνεται από τα μακριά τακούνια των κυριών
και ποδοπατιέται ανελέητα.*

Εκείνες βέβαια δεν παίρνουν χαμπάρι, κοιτάνε ψηλά...

*Γαντζώνεται λοιπόν η φαντασία, κάτω από καλογουαλισμένες
σόλες και ταξιδεύει μαζί τους, επίπεδη σαν Ανοιξιάτικη κάμπια
που μόλις συνθλίφτηκε στο πεζοδρόμιο, την ώρα που έπεσε
από το δέντρο.*

*Δεν έχει σημασία καμιά το περιεχόμενο και η μορφή
του αντικειμένου, αρκεί η φαντασία να ταξιδεύει
έστω και κάτω από τις ρόδες των αυτοκινήτων
έστω και πάνω στα κεραμίδια, σα γάτα
ή μέσα σ' ένα κατάστημα, γεμάτο από γυναικεία υποδήματα.*

*Πάντα μου άρεσε ν' ανεβοκατεβαίνω τις σκάλες
κι άφηνα πάντα γυναίκες και κορίτσια να προηγούνται
για να κοιτάζω το τελείωμα των ποδιών τους
την ώρα που το ένα πόδι, στηρίζεται σε γωνία 45 μοιρών
με το σκαλοπάτι, και αναδεικνύει την ομορφιά τους.*

*Μακάρι να μπορούσα να παγώσω τη στιγμή
πατώντας το pause, στο χειριστήριο της ζωής
και να κλειδώσω αυτή την εικόνα μέσα μου για πάντα.*

*Μακάρι να μπορούσα, εδώ και τώρα
στο σημείο που βρίσκομαι, να πατήσω το stop
στο χειριστήριο, και να σταματήσω τη ζωή.*

*Να τη συνεχίσω απ' το μέρος που την παράτησα
οποιαδήποτε στιγμή, θα είχα την ευκαιρία
για να ζήσω ξανά, σαν άνθρωπος.*

*Το μελάνι που χρησιμοποίησα για να καταγράψω
όλα τα παραπάνω, είναι κατάμαυρο.*

*Αναρωτιέμαι, μήπως το στυλό μου γράφει
με το χρώμα της ψυχής. ΚΑΤΑΜΑΥΡΟ*

Παρασκευή, 25 Μαΐου 2007

Απλά θα πάρω μαζί μου τα απαραίτητα.

Ένα πιστόλι να σκοτώσω την ψυχή μου

να είμαι σίγουρος ότι πέθανα και με χάσατε,

μα πιο πριν θα περάσω απ' το σουπερμάρκετ

χρειάζομαι καινούργιους υαλοκαθαριστήρες.

Όποτε βρέχει, τα τζάμια θολώνουν απ' την υγρασία.

Θα πάρω ναφθαλίνη για τα συρτάρια της νιότης μου

εκείνη που σκοτώνει τη μοναξιά και το σκόρο,

ινσουλίνη για το σάκχαρο απ' το φαρμακείο,

Zantac για το έλκος που 'χει τρυπήσει το στομάχι,

αντιπυρετικό για τις συχνές ημικρανίες,

σιρόπι για τα φλέγματα, τα αιμάτινα.

Αλοιφή για την ξηροδερμία και καθαρτικό.

Εκείνος που ήρθε απ' την κόλαση να με βρει

το είπε ξεκάθαρα "Μόνο τα απαραίτητα".

Δεν αφήνω κανέναν πίσω μου. Έχω λησμονηθεί.

Κλείδωσα την περιουσία μου εδώ και χρόνια,

στο συρτάρι υπάρχουν ακόμα δυο ζευγάρια γυαλιών.

Θα τα κάνω θρύψαλα κάτω απ' τις ρόδες του αυτοκινήτου

και θ' αγοράσω χάπια για την υπόταση και ηρεμιστικά,

φιάλες οξυγόνου για το άσθμα και χάνζαπλαστ

για τα τραύματα που άφησε πίσω της η ζωή, όπως έτρεχε.

Ο φίλος μου παντρεύεται αύριο το απόγευμα στην εκκλησία...

Από την τσέπη του σκισμένου παντελονιού μου

εμφανίζεται δειλά-δειλά ο Ελβετικός σουγιός, κόκκινος

εγώ δε μίλησα, μόνο τον άκουγα να μου μιλάει

"...μόνο τα απαραίτητα κι όταν έρθεις να φύγουμε"

*“θα πονέσω;” ρώτησα “έχω πονέσει πολύ μέχρι σήμερα”
“θα πονέσω;” ρώτησα... “Δεν είναι τίποτα ο θάνατος,
σε ξετρυπώνει ακαριαία, σε μαγκώνει, σε οδηγεί
κι ύστερα πετάς ψηλά και γίνεσαι αφέντης του εαυτού σου”.
Έχω πανιά για την υγρασία και παραφλού για το ψυγείο,
οινόπνευμα για τις πληγές και σύριγγες με λεπτή βελόνα.
Αηδίαζα πάντα στη θέα του αίματος και της βελόνας
μα θέλω τώρα να ποτίσω τις φλέβες, με υγρή νικοτίνη*

***“δεν είναι τίποτα ο θάνατος”
μου είπε...***

“Αγαπάτε αλλήλους...”

*Τα γαμίδα που μας μάθαιναν στα σχολεία τα ξεχάσαμε.
Πηδήξτε τους όλους με την πρώτη ευκαιρία, λεχρίτες
για να σκαπουλάρετε τον εαυτό σας απ’ τα βάρη,
ρίξτε στην πλάτη μου το βάρος, που συνήθισε κι αντέχει.
Την ψυχή μου θα σκοτώσω, όχι το σώμα μου.
Το σώμα θα μένει εδώ να σας κοιτάζει με τα μάτια
να σας τυφλώνει, να σας ταπεινώνει, να σας γαμάει...
Την ψυχή θα σκοτώσω, που τη μάθατε να σας μισεί
που γένναγε τα αισθήματα κι αυτά σιγά-σιγά πέθαιναν.
Απλά θα πάρω μαζί μου τα απαραίτητα, να πετάξω...*

Δευτέρα, 28 Μαΐου 2007

Πιο κάτω δεν έχει
Πιο κάτω ειν' η Κόλαση
Ένα λεπτό πριν την αστραπή
Όπως με γλύφει ο κεραυνός στα δέκα μέτρα
Και το καμιόνι τρέχει με διακόσια στην Εθνική
Κάτω απ' τη θάλασσα είναι η Άβυσσος
Κάτω απ' την Άβυσσο πάτο δεν έχει
Εσύ γυναίκα
Ζεις σ' ένα σώμα που αιμορραγεί
Και γιατρικό άλλο απ' τον έρωτα που να το βρεις;

ΤΟ ΠΑΡΑΣΥΝΘΗΜΑ ΕΙΝΑΙ Η ΤΡΟΜΠΕΤΑ ΣΟΥ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΠΟΥΡΔΕΛΟ Η ΜΟΝΑΞΙΑ ΣΟΥ

ΚΙ ΕΙΝΑΙ ΠΟΥΤΑΝΑ ΚΑΚΙΑ ΠΟΥ ΠΘΕΙ ΤΑ ΦΙΛΙΑ ΣΟΥ

Πιο κάτω δεν έχει
Στο ένα τέταρτο η ζωή κι εγώ την ίδια τη ζωή κατάπια
Η νύχτα γέννησε τη μοναξιά
Μα η μοναξιά είναι πουτάνα
Παίρνει στα πόδια της ανάμεσα όλα τ' αγόρια αντάμα
Όσους μονάχοι απομένουν και περιμένουν καρτερικά
Έρημη χώρα η Ελλάδα κι η μαλακία ανθίζει
Και να σκεφτείς ένα λεπτό πριν την Ανατολή όλο το Σύμπαν
πλημμυρίζει
Πιο κάτω δεν έχει
Δε με φοβίζει ο θάνατος
Τρέμω της ύπαρξής μου την αθωότητα μητέρα
Και πως θα φτάσω τον Παράδεισο παρθένος

Παίρνει τ' αγόρια το καράβι
Και τα κορίτσια σβήνουν στα λιμάνια
Έρημη χώρα η Ελλάδα
Καρκίνος πέφτει στα χωράφια και καρπίζει
 Κάτω απ' τον πάτο του κρασιού οι λογοτέχνες
 Στήνουν χορό οι ξεχασμένοι ποιητές
 Τούτοι δε λείπουνε ποτέ
 Ήπιαν τ' αθάνατο νερό και δε τους πιάνει το φαρμάκι
Ούτε η σφαίρα ούτε η αρρώστια δε τους πιάνει
Γεννάνε λέξεις που δε γέννησε η γλώσσα
Τα βογγητά ζηλεύω και τους ψίθυρους
Ερωτικές κραυγές την ώρα που πηδιέσαι
Στο ένα τέταρτο η ζωή κι εγώ τη γλύτωσα απ' το θάνατο
Στημένος πίσω απ' τον τοίχο να σ' ακούω
Πήραν φωτιά τα τούβλα στο χαμόσπιτο και τα ντουβάρια μαύρισαν
τον ήλιο
Στη νύχτα έμαθε η μοναξιά να παίζει
Έννοια δεν έχει για τα πλοία αν θα γυρίσουν πίσω
Γλύτωσα τέσσερις το θάνατο
Παραμιλώ παραπατάω
Μα το λιμάνι του έρωτα δε φτάνω
Κι απ' του κρασιού τη ζάλη έπιασα πάτο
Πιο κάτω δεν έχει
Πιο κάτω ειν' η Κόλαση

Όψις Β'

Πέμπτη, 22 Φεβρουαρίου 2007

Επτά ολόκληρα χρόνια, ταξιδεύοντας χωρίς εισιτήριο, στα απέραντα μονοπάτια του διαδικτύου, προσπαθούσα να ανακαλύψω τη χαμένη μου παιδικότητα.

Το παιδί εκείνο, γεννήθηκε κάποιο μακρινό Σεπτέμβρη και αμέσως κάποιο χέρι του άρπαξε τη σοκολάτα, μέσα από τα τρυφερά του χέρια.

Έψαχνε χρόνια να εντοπίσει το χαμένο γλύκισμα, μέσα σε υπόγειους διαδρόμους της αληθινής κοινωνίας, αλλά και τα πολύπλοκα μονοπάτια της εικονικής πραγματικότητας.

Εντόπισε τελικά ένα στίγμα, κάπου ανάμεσα στο παράλογο και το κατανοητό, το διαστρεβλωμένο και το απολύτως φυσιολογικό, αποκρυπτογραφώντας τις δεδομένες πληροφορίες του περιβάλλοντος.

«Δεσποινίς χαίρεται! Θέλω να σας γαμήσω.»

Αυτή θα ήταν η μία όψη του γλυκίσματος, που λίγοι θα τολμούσαν να την εκφράσουν σε μόλις δύο προτάσεις, ενώ άλλοι θα προτιμούσαν να την κωδικοποιήσουν ποιητικά.

«Σας αγαπούμε δεσποινίς/ μη μας πικραίνεσθε/ και μη χωλαίνετε τους οφθαλμούς σας...»

Είτε με τον ένα, είτε με τον άλλο τρόπο, θα παρέμενε μια διαχωριστική γραμμή, μεταξύ του ερωτικού ενδιαφέροντος και της βίαιης σεξουαλικής ικανοποίησης.

Γνώρισα γυναίκες που κλαίγανε, βάζοντας στη σειρά δεκάδες φατσούλες με δάκρυα.

Χα-χα, πόσο όμορφες ήταν οι φάτσες τους έτσι!

Μα το πρόσωπο δε το είδα ποτέ, κι αν διέκρινα ένα ψήγμα της ψυχής τους, είχε ως αποτέλεσμα να παραμείνω μαγκούφης και στερημένος.

«Τον έδεσα στην καρέκλα, έτσι μου ζήτησε. Αρχικά αρνήθηκα μα επέμενε, δε μ' αρέσει να χτυπάω άντρες. Τον έδεσα με σχοινιά στην καρέκλα κι άρχισα να τον μαστιγώνω ανελέητα με το μαστίγιο. Εννιά ουρές παρακαλώ, φυλαγμένο στη ντουλάπα μου για special cases! Μέχρι που έβαλε τα κλάματα κι έκλαιγε σα μωρό από τον πόνο, τον έκανα μαύρο στο ξύλο..»

Κι εδώ θα χρειαστώ τη βοήθειά σας για λίγο και την προσοχή σας, γιατί πραγματικά δε γνωρίζω, που τελειώνει η λογική και η αλήθεια, και που αρχίζει το ψέμα και το παράλογο. Έτσι το άκουσα, το μεταφέρω αυτούσιο και παρακαλώ να το σημειώσετε...

Φαίνεται μάλλον, πως απ' τη φύση τους τα θηλυκά, αντλούν σωματική και νοητική δύναμη τέτοια, που τις κάνει εξουσιάστριες και δικάζουν.

«Εξουσιάστε με Αφέντρα, μαστιγώστε με, λιώστε το κορμί μου από τον πόνο..»

Συνθήματα, κραυγές, πάθος, απελπισία, διαστρέβλωση, παρέκκλιση, κι άλλες τέτοιες ατάκες ανακαλύπτουμε καθημερινά στο διαδίκτυο, μα η ουσία παραμένει μία.

Επιζητούμε την αυτοκάθαρση, μέσα από ένα χέρι ξένο, που κρατάει αιώνια τη χαμένη μας παιδικότητα και δεν εννοεί να μας τη δώσει πίσω.

Θέλουμε να πληρώνουμε, να πονάμε, να πεθαίνουμε, για όλα εκείνα που μας πληγώνουν καθημερινά ολοένα και περισσότερο. Κι αυτό στην επιστήμη της ψυχιατρικής ονομάζεται «μαζοχισμός».

Η κυρία που γνώρισα, απατούσε τον άντρα της με τριαντάρηδες γόηδες, με πέος θεόρατο και στητό, έχοντας προνοήσει να φωτογραφήσουν τον καβάλο τους, έτσι που ο μαρτυριάρης κώλος τους να θυμίζει κάτι από παρθενικό δάσος.

Ελάτε παιδιά, να φτιάξουμε κι εδώ οικόπεδα, να φυτέψουμε πολυκατοικίες με θέα τη θάλασσα, να χτίσουμε μεζονέτες και δίπλα τους, δρόμους ταχείας κυκλοφορίας με διόδια. Εργοστάσια, βιομηχανίες, εμπορικά καταστήματα, νυχτερινά κέντρα, να βάλουμε τσιμέντο και στα βυζιά μας.

«Μου έγλυφε τα παπούτσια» έλεγε

«έπεφτε κατάχαμα σα χαλάκι, κι έγλυφε τις γόβες μου πριν κάνουμε sex!»

Ήταν ένας από τους τριακόσιους επιβήτορες, στην κατά τα άλλα αποξενωμένη Αθήνα του σήμερα, κι αυτή μορφωμένη, της Αγγλικής φιλολογίας.

Γνώρισα κι άλλες, γνώρισα κι άλλους, μα τη χαμένη παιδικότητά μου δε τη βρήκα.

Υστερα, βγήκα στο μπαλκόνι μου να πάρω ανάσα. Κάπνισα ένα ολόκληρο πακέτο Drum από τα καινούργια, πόνεσε το κεφάλι μου από τις τύψεις και τις ενοχές, πρήστηκαν τα μάτια μου από τη νικοτίνη, κι ύστερα γύρισα να συνεχίσω τις έρευνες.

Τελικά η ζωή, εξαρτάται από μια χαμένη σοκολάτα. Μοιάζει με μια χαμένη υπόθεση δικαστηρίου, αγγίζει την παιδική μας αθωότητα και εξουσιάζεται από τις αποφάσεις των άλλων. Δε μ' αρέσεις, δε σε πάω, σε σκοτώνω, σε μαχαιρώνω, σε πυροβολώ, σε γαμάω, σε ξεσκίζω, σε λιώνω. Έτσι, μέχρι να πεις «σοκολάτα»!

Πάντως γνώρισα και καλούς ανθρώπους. Εκείνοι συνήθως χρησιμοποιούσαν χαμογελαστές φατσούλες. Οι γυναίκες έτρωγαν τα πέη, αχόρταγα, το ένα μετά το άλλο. Που χρόνος να κλάψουν; Οι δε άντρες; Λιγότεροι σε σχέση με την τελευταία απογραφή του πληθυσμού, και μόνοι, ουδεμία σχέση.

Αντιστοιχία, τρεις γυναίκες σε κάθε άντρα. Μια χαρά πέφτει το στατιστικό.

Άνοιξα στο τέλος, το ντουλάπι, να δω αν τελικά έχει μείνει ένα έστω ελάχιστο ψήγμα από σοκολάτα, πίσω από τη ζάχαρη, δίπλα στον καφέ, ανάμεσα στα πατατάκια, μέσα στα μπισκότα, πλάι στα μακαρόνια. Έψαχνα με τις ώρες. Δε βρήκα τίποτα!

*Η σοκολάτα για τη σεξουαλικότητα, θεωρείται το πλέον διεγερτικό
γλύκισμα, που ξυπνάει τις αισθήσεις και τις ορμόνες του ερωτισμού.
Αρκεί να είναι από εκείνες τις πλάκες, της χαμένης παιδικής μας
αθωότητας, όπου το έμβρυο βλέπει για πρώτη φορά, μόλις έρχεται
στον κόσμο, τα πόδια της μάνας του.
Κι ύστερα μαθαίνει να υποκλίνεται....*

«Δεσποινίς μου, επιθυμώ να σας τον ακουμπήσω...!»

Κυριακή, 02 Δεκεμβρίου 2007

Είμαι ο φίλος σας. Ετών όσο θέλω εγώ. Ξεκινώ τη γραφή με το χρώμα χακί. Εν-δυο, εν-δυο, προσοχή. Ένα από τα ατελείωτα Σαββατόβραδα με παροτρύνει να αγγίξω τις ευαίσθητες χορδές σας. Να σας παίξω μια λυπητερή μελωδία, χωρίς αρχή και φινάλε. Ανυπομονώ για το ξημέρωμα της Κυριακής. Κάτι βαραίνει από τώρα την πλάτη μου. Τύψεις. Που χαθήκατε τύψεις; Που χαθήκατε ενοχές μου; Ψάχνω απεγνωσμένα για την ένοχη συνείδησή μου. Γέρνω, βαραίνω, κρυώνω. Κανείς δεν έρχεται να σκεπάσει την πλάτη μου. Ένοχες ημέρες μου. Λάθη μου; Που κρύβεστε τα βράδια του Σαββάτου; Ζητώ συντροφιά. Δε μιλάω για μένα. Λυπηθείτε τον ανέραστο εαυτό μου. Ούτε που κλαίει πια, ούτε κινείται. Τούτες οι μέρες είναι από 'κείνες, όπου το δάκρυ δε διώχνει τις έγνοιες του. Τούτες εδώ είναι ακίνητες, άλαλες. Είναι ασάλευτες και χουχουλιάρες στη ζέστα του κρεβατιού. Είναι οι χειρότερες μέρες του. Φυλακισμένες σ' ένα πέτρινο κάστρο, εσώκλειστες, δίχως παράθυρο. Τώρα θ' απλώσω τις μακριές κοτσίδες μου, ν' ανέβει η πριγκίπισσα από τα μακριά μαλλιά μου. Τα παραμύθια άλλαξαν κι οι εποχές αρρώστησαν. Τα συνθήματα στους τοίχους χάθηκαν, όταν μιλούσαν για τον έρωτα. Όλα σκαρτέψανε απότομα. Γεμίσαμε καλλιγραφία ένα σωρό τετράδια, μα ούτε στάλα από μελάνι ξέμεινε, να γράψουμε το σ' αγαπώ στους τοίχους. Ο τελευταίος το 'γραψε με κόκκινα μεγάλα γράμματα στο διπλανό κρεοπωλείο "ΜΙΚΑΕΛΑ Σ' ΑΓΑΠΩ". Γλυκύτατοι στα χείλη μου ασπασμοί και τελευταίες του έρωτά μου ανάσες, που 'στε; Γλυκύτατοί μου στίχοι στο χαρτί και μελωμένα της αγάπης λόγια, που 'στε; Τα Σαββατόβραδα που κατοικείτε; Εσείς που πρίγκιπα με ανεβάζατε κι έναν ιππότη με φωνάζατε, σε κάποιο πύργο, κάποτε στη μακρινή παραλία, που 'στε; Απόκαμα μέσα στον πύργο μου. Κι οι πολεμίστρες αδειανές, δε μου κρατούν παρέα. Κοψοχρονιά έδωσα τα κανόνια μου, αφού στον κόσμο τίποτα δεν ήθελα να σβήσω. Όπλα μου είναι τα λάφυρα από τον έρωτα. Για ν' αμυνθώ πυροβολώ ευθεία στα μάτια σας, με πυροβόλες λέξεις. Καταπατώ εκτάρια στο ασυνείδητό σας, ενώ σα σφαίρες οι σκέψεις, καρφώνουν το μυαλό. Το νου σας! Εγωισμέ μου ανίκητε κι αθάνατε στο χρόνο, με τις χακί στολές χωρίς περιστροφή και φθόνο, τι γυρεύω στη ζωή; Ζητώ μονάχα μια ευκαιρία, να ξεπουλήσω τηνπραμάτεια σας για παραπάνω κόκκινο. Να 'ρθω μια νύχτα σαν ετούτη, να φυτέψω στην αυλή λίγα λουλούδια ρόδινα, ν' ανθίσουνε την Άνοιξη. Κι εσείς κουφοί, την πόρτα σας κρατάτε κλειδωμένη και τα σκυλιά λυτά να μου γαυγίζουνε.

Ντροπή σας. Εγώ ντυμένος στα χακί, λατρεία μου. Πιστός στρατιώτης και σκοπός και φύλακας της ομορφιάς σου. Κρυμμένος πάντα κάτω από τις σόλες σου. Να περιμένω, ένας άγρυπνος φρουρός, το τελευταίο βήμα. Μα εσύ ψηλά κι εγώ στα κάτεργα. Που είσαι λατρεία μου; Κι ετοιμάζω κοντσέρτο της νύχτας, για δύο λαβωμένες καρδιές κι έναν ανέλπιστο έρωτα. Κρουστά θα πάλλονται στο κάλεσμά σου και τρομπέτες λύπης θα υφαίνουν τη μελωδία σου. Μια βελονιά για τις παντοτινές, του έρωτα τις υποσχέσεις που δώσαμε. Μια βελονιά που θα ματώνει τα κουφάρια μας στο στήθος απ' την προδοσία. Κι οι στίχοι να μιλούν για κάποιον τελειωμένο, όποιος κι αν είναι. Είτε ο χρόνος που ποτέ δε θα γυρίσει, είτε ο δρόμος μας. Δίχως μια έξοδο κινδύνου δε θ' αντέξεις να γυρίσεις. Κι εγώ θα βλέπω όπως θα τρέχεις για χιλιόμετρα, χιλιόμετρα, χιλιόμετρα και κάποια ώρα θα σκοντάψεις στις πλεξούδες σου να πέσεις. Δε θ' αντέξεις, δίχως μια έξοδο κινδύνου. Τριγύρω ασήκωτα βουνά από διαμάντια και χρυσάφια. Μα μόλις πας να πιάσεις κάποια πέτρα, αμέσως μοιάζει κάρβουνο. Και το τυλίγεις γύρω από τα χέρια, σ' ένα χαρτί να ζωγραφίσεις τον Παράδεισο και λες "εδώ που θα 'θελα να μένω...". Κομμάτι ξένο, ποτέ για μας ραμμένο. Τα βράδια θα 'ρχομαι στον ύπνο σου να καταπίνω τις νεράιδες και τα υγρά ωραία σου όνειρα να τα διαλύσω. Όχι πια πίσω. Τώρα μονάχα ως αντάλλαγμα μπορώ να φτιάξω εφιάλτες, αντί για κάστρα με ιππότες και άλογα. Για να ξυπνάς απότομα και να πετάγεσαι απ' τη θέση σου, να με θυμάσαι. Τώρα μονάχα ως αντάλλαγμα μπορώ να γίνω ένας μικρός τυμπανιστής κι ένας δεινός Προκρούστης. Να τριγυρνώ στις γειτονιές Χριστούγεννα μεσάνυχτα, σαν καλικάντζαρος, για να πουλάω σπίρτα στους αγροίκους. Και θα φορώ τα ξεσκισμένα μου εσώρουχα που τα 'ραφες, αγαπημένη μου μελαγχολία, τα λιγδιασμένα μου υποκάμισα με τη ριγέ γραμμή. Κυκλοφορεί στις φλέβες μου ο καρκίνος κι η νικοτίνη αντί νερού στο αίμα, με ποτίζει. Τον διοχετεύω να ρέει στις λέξεις μου και ξεκουράζομαι σαν άγγελος πάνω στα σύννεφα. Μου 'ρχεται να ξεράσω. Στρίβω δεξιά στη γωνία και μ' ακολουθούν τα συνθήματα "ΜΙΚΑΕΛΑ Σ' ΑΓΑΠΩ". Είναι ωραίο να ζωγραφίζεις καρδούλες σ' ένα κομμάτι λευκό χαρτί με το μαύρο μελάνι κι έπειτα να τις γεμίζεις πατόκορφα με κατράμι και να τους βάζεις φωτιά. Καίγονται όμορφα, όπως γεννήθηκαν, αμέσως. Το δύσκολο είναι τις διατηρείς στην αιωνιότητα... το εύκολο είναι να τις διατηρείς στη συντήρηση...

Δευτέρα, 02 Ιουλίου 2007

Τις μέρες που αλλάζει ξαφνικά η ζωή και σε γεμίζει με φιλιά και μαγεία, περιφέρεσαι στην τρέλα. Κι άξαφνα συνειδητοποιείς την ύπαρξη ενός άλλου πλάσματος, ίδιου με τον απελπισμένο σου εαυτό, φτιαγμένο από την ίδια πάστα, που κλείνεις μέσα στην ψυχή, σφιχτά στην αγκαλιά σου, χωρίς να σου κάνει καρδιά να το αφήσεις ούτε δευτερόλεπτο από κοντά σου.

Και το χεις δίπλα στο κορμί σου, να το αισθάνεσαι πανομοιότυπο, να το νιώθεις δικό σου, μοναδικό σου, να σου χαρίζει ομορφιά κι ελπίδα για να ζήσεις σ' ό,τι δεν πρόλαβες να χαρείς. Κι όπως περπατάς μαζί της στους στρωμένους δρόμους με τα ροδοπέταλα, κι έτσι ασυναίσθητα τα δάκτυλά της μπλέκονται με τους ακροδέκτες σου, ενώνονται τα χέρια όπως ιδρώνουν και κολλάνε μεταξύ τους απ' την ευτυχία, δε σκέφτεσαι στιγμή να σταματήσεις το όνειρο για να γυρίσεις πίσω, σ' εκείνη τη μονότονη πραγματικότητα που βίωσες.

Γιατί κάθε εβδομάδα που έρχεται, μαζί της γίνεται καυτή φωτιά και λάβα που σταματάει το χρόνο. Γιατί δε βγαίνει ούτε ένα άρθρο φωνήεν, να διακόψει στο ελάχιστο, το πάθος των μελωμένων σας χειλιών. Κι ούτε τολμάει η μιλιά να καταστρέψει τη μαγεία του βασιλείου που χτίσατε, για να φωλιάζει η αγάπη, παρέα με την πριγκίπισσά σου, με το άλλο σου μισό, τον άλλο σου εαυτό κι ένα κομμάτι της ύπαρξής σου.

Γιατί το πολυτιμότερο πράγμα στον κόσμο, είναι το οξυγόνο σου, ούτε τα παλάτια, μήτε όλα τα χρυσάφια της Γης, αλλά η αναπνοή που ποτίζει την αναπνοή σου με θηλυκό οξυγόνο, κι εθίζεσαι και το έχεις ανάγκη συνέχεια, καθημερινά. Και σου λείπει, όταν λείπουν από κοντά σου τα χείλη της. Και σου λείπει η παρουσία της, όταν αυτό το φάρμακο γιατρεύει κάθε πόνο που νιώθει η καταδικασμένη σου ψυχή.

Να περιφέρεσαι στην τρέλα, απ' τον έρωτα, μόνο μη φύγεις ποτέ από κοντά μου. Τ' ακούς; κινδυνεύω να χαθώ από την έλλειψη του οξυγόνου...

Πρωτομαγιά, 2007

*Τίποτα, δε θα πω άλλο τίποτα.
Θα ανοίξω το στόμα, και χραπ
θα τα φάω με μιας, θα τα καταπιώ όλα.*

*Όπως έμαθα να πίνω την πίκρα, σε ποτήρι ψηλό
χωρίς πάγο και ζάχαρη
όπως ήπια φαρμάκι, που σε κάνει να σκέφτεσαι
τις στιγμές της ζωής, σαν ταινία που φεύγει.*

*Καρτ-ποστάλ σε περίπτερο, σε κιόσκι, για πούλημα
απλωμένες εικόνες, σε σχοινιά να στεγνώσουν.*

*Τίποτα δε θα πω, θα βογκήξω
και θ' αφήσω δυο δάκρυα να στάξουνε
απ' τα μάτια, αντί να μιλήσω
για να νιώσω από κάτι κλαμένος.*

ΚΑΛΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ βρε και χρόνια πολλά!

*Τι γιορτάζουμε άραγε απόψε;
Στη γιορτή του εργάτη, λειτούργημα κάνω
τα παλιά μου παιχνίδια, από κούτες παλιές
μ' αναμνήσεις ξεθάβω.*

*Το 'να μου το 'λιωσες, τ' άλλο το έσπασα
πάνω στον τοίχο, με τη δύναμη όλη, το πέταξα.
Το κουκλάκι το πάνινο, έχει μείνει στον πάτο
ξεσκισμένο, ακούνητο, σαν τον ψόφιο μου γάτο.*

*Τι γιορτάζουμε σήμερα;
Έχει ζώσει τ' αρχίδια, το σπέρμα το κόκκινο
που όταν χύνεται φτιάχνει, τη σημαία της Μόσχας
ζωγραφίζει καράβια και κόκκινες θάλασσες.
Θα ανοίξω το στόμα, και χράπ, θα τις φάω
και το βράδυ αργά, στις πουτάνες θα πάω.*

*Τίποτα δε θα πω, θα γελάσω.
Όπως γέλασα τότες, για το φίλο που έχασα
κι όπως έκλαψα για όλα, τα μίση που πήρα.*

ΚΑΛΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ βρε και χρόνια πολλά!

*Έτσι μου τα 'μαθε τα γράμματα η δασκάλα
να σκύβω και να λέω ευχαριστώ που σας γνώρισα
πως υπάρχουν γιορτές, ανεπίσημες κι ένδοξες
κι άλλες επίσημες, που δοξάζουν τη Χώρα.*

*Απ' άκρη ως άκρη, τ' άδειο σπίτι μου κοιτάζω.
Τίποτα δε θα πω σήμερα, γιορτάζω...*

Δευτέρα, 25 Ιουνίου 2007

Τελειώσαμε λοιπόν και τι να πούμε;

*Έτσι δε λέει ένα ακόμα τραγούδι για το χωρισμό, όπως εκείνα τα όμορφα τραγούδια του Γιάννη Πάριου;
Τι άλλο να πούμε όμως, που μέσα σε δυο μέρες τα είπαμε και τα δώσαμε όλα. Όρκους, υποσχέσεις, φιλιά, χάρδια, αγκαλιές και πολλά ακόμα νερόβραστα ζυμαρικά, σαν μακαρόνια που έχουν στουμπώσει στα έντερα και δε λένε να βγουν από το στομάχι μας ποτέ.*

Τώρα μένει να αναλογιστούμε τις ευθύνες, ώστε να μην ξανακάνουμε τα ίδια λάθη μέχρι την αληθινή ενηλικίωση.

Κι όταν θα πασχίζουμε με μανία να παραδώσουμε την ακάθαρτη ψυχή μας, στους αγγέλους του καθαρτηρίου, ως αποδοθούν οι ευθύνες εκεί που χρειάζεται, χωρίς αυτή την ανθρώπινη αδιαφορία που αντιμετωπίσαμε σε όλη τη ζωή μας από τους κοινούς θνητούς.

*Γιατί στην αδιαφορία Κυρίες μου, απαντούμε με αδιαφορία.
Τουλάχιστον έτσι ενεργούμε εμείς οι Παρθένοι - για τα υπόλοιπα ζώδια απευθυνθείτε στον αστρολόγο της γειτονιάς σας - Κάπως έτσι λοιπόν παίζεται σήμερα το παιχνίδι στον έρωτα. Σε γράφω, με γράφεις και πάμε γι' άλλα.*

Γιατί εσείς ρωτούσατε πάντα τις φίλες και τις κολλητές σας, πως θα ρίξετε τον όμορφο γκόμενο στο κρεβάτι σας, αντί να συμβουλευτείτε την καρδιά σας, να σας πει εκείνη τι σημαίνει αγάπη, αλλά και πόσο η αγάπη ταυτίζεται με το φιλότιμο και την ψυχή, όταν αυτή παραμένει αγνή.

Το λιώσατε το παλικάρι Κυρίες μου. Κι είναι το έρμιο τόσο μαθημένο απ' τις συνήθειές σας, που πλέον δε χαμπαριάζει. Απλά σας διαγράφει με ελλειπτική τροχιά και προχωρεί με την όπισθεν, χωρίς να μπορεί να βρει το κουράγιο, να ανεβεί τις σκάλες της εκκλησίας μια μέρα, όταν θα έρθει ο καιρός να αποδημήσει εις Κύριον.

Ραντεβού το χειμώνα λοιπόν, για περισσότερα ψυχογραφήματα με σορόπια, γρανίτες φράουλας και παγωμένους φρουτοχυμούς γκρέιπφρουτ.

Με κομμάτια ζάχαρης από προδομένες αγάπες και ανεκπλήρωτους έρωτες, που έμειναν στα χάρδια και τα φιλιά της ωμοπλάτης, χωρίς να βρίσκουν ποτέ το δρόμο για τα χείλη τα μελωμένα.

Έτσι όπως έμεινε το κυπελάκι με τη γρανίτα φράουλα που μοιράσαμε στα δύο, την Κυριακή με τον καύσωνα, κι έλιωσε παρατημένη στο τραπεζάκι από τη ζέστη.

Εγώ θα θυμάμαι μόνο τα λευκά νύχια της κυρίας, που καθόταν στο απέναντι τραπεζάκι με τα δύο μωρά της, την ώρα που κούναγε τα πόδια της μέσα στα πέδιλα και μου 'γνεφαν έτσι όμορφα, πως η ζωή είναι ένα μεγάλο ψέμα φυτεμένο στην άμμο.

Ψέματα χιλιοειπωμένα, που τα θάψαμε μια νύχτα με πανσέληνο στην παραλία κι αυτά μεγάλωσαν και έκαμαν παιδιά και εγγόνια και δισέγγονα και τρισέγγονα.

Γέννησαν καρπούς που τους παρέσυρε το κύμα και τους ξέβρασε η θάλασσα στα κατά τόπους λιμάνια της χώρας. **Πολλά ψέματα, χιλιάδες ψέματα που τα μπουχτίσαμε.** Και τώρα είναι η ώρα για να πιάσουμε το μολύβι μας, να γράψουμε για όλα εκείνα τα ψέματα που μας κυνηγούσαν από την παιδική μας ηλικία, κι ύστερα να τα κλειδώσουμε μέσα στο μπαούλο της γιαγιάς, να τα βρουν οι επόμενες γενιές κιτρινισμένα και ξεβαμμένα από τα δάκρυα των ματιών μας κι απ' τον πόνο.

Μη με ρωτήσετε όμως αν γνωρίζω κάποια Μαρία. Δε θα σας απαντήσω. Όσο κι αν το όνομα αυτό με σημάδεψε, χαστουκίζοντάς με, με εκείνη τη γνήσια μητρική τρυφερότητα στα παιδικά μου μάγουλα, ειλικρινά δε θα σας απαντήσω. Βλέπετε κυρίες μου, το μίσος απέχει μονάχα λίγα χιλιοστά από την αγάπη κι εύκολα παραβαίνει τα όρια...

Σάββατο, 17 Μαρτίου 2007

Σήμερα κάθισα δίπλα σου από τύχη, όπως σ' αντάμωσα στο ίδιο βαγόνι. Το όνειρο βγαίνει αληθινό, το τρένο σφυρίζει, οι πόρτες θα κλείσουν θα σαλπάρουμε στο επόμενο δευτερόλεπτο για το παράλογο.

Να έχεις τα μάτια σου ανοικτά, μόνο θα με διαβάζεις απ' το βλέμμα μου, δε θα μιλώ, ούτε άχνα δε θα βγάλω, μόνο θα σε κοιτάζω, να σε μαθαίνω, θα σε περιεργάζομαι, έτσι όπως σε μάθαινα πάντα απ' τα βιβλία σου.

Θα σε κοιτώ σιωπηλός, να σε περιγράψω με το μυαλό μου κι εσύ θα προσπαθείς να μαντέψεις, τι κρύβω στα μάτια σαν ένα παιχνίδι. Θέλεις να παίξουμε; ΠΕΣ ΜΟΥ!

Θέλεις, δε θέλεις, θα πρέπει να με ανεχτείς για το επόμενο δευτερόλεπτο, όσο χρειάζεται για να φτάσεις στον προορισμό σου κι όταν ανοίξουν οι πόρτες θα κατέβεις, εσύ μόνο κι άλλος κανείς.

Δε θα κινώ μήτε τα χείλη μου, θα με διαβάζεις απ' το βλέμμα σήμερα θα σου μιλήσω εγώ για όλα, για οτιδήποτε θεωρούσες παράλογο.

Διάβαζα χρόνια τώρα, τις ιστορίες σου στα βιβλία, τους έρωτές σου τα πάθη σου, τα λάθη σου, μάθαινα ότι έκλαιγες κι όταν γελούσες χαιρόμουν.

Περπάταγες στα πλακόστρωτα τις νύχτες, μεθυσμένη, πάταγες αντρικά κορμιά, έλιωνες ψυχές απεγνωσμένες, χειριζόσουν άψογα το μαστίγιο της ανυπακοής, άλλες φορές ερωτεύτηκες, νοστάλγησες τα περασμένα, χάρηκες τη ζωή σου.

Εγώ κλεισμένος χρόνια στο παιδικό μου δωμάτιο, να ξεφυλλίζω τις σελίδες σου, δεν ένιωθα αν ξημερώνει ή αν βραδιάζει, μάζευα μία-μία τις φωτογραφίες σου, από τις διακοπές στη θάλασσα, κι ακόμα τώρα που σε βλέπω μπροστά μου δείχνεις ολόδια, σα να μην πέρασε ούτε μια μέρα από τότε.

Φοράς το ίδιο στενό ξεβαμμένο σου τζιν, σκισμένο παντού και ραμμένο το ίδιο σκουρόχρωμο σακάκι που αγκάλιαζα τις παγωμένες νύχτες

και προσέφερε μητρική ζεστασιά, την τσάντα που έκρυβες το κινητό σου και κάθε τόσο το 'βγαζες από μέσα, να δεις αν σου είχαν τηλεφωνήσει.

*Θυμάμαι ακόμα τον ήχο του, ξέρω απ' έξω τη μελωδία, μα δεν άκουσα ούτε μια νότα απ' τη φωνή σου, εκείνη δεν τη γνώρισα ποτέ.
ΜΗ ΜΙΛΑΣ!*

Προέκταση στα πόδια σου, οι μαύρες μπότες με την κάθετη γραμμή εκεί που ενώνονται τα δύο κομμάτια του μαύρου δέρματος και γίνονται ένα, βερνικωμένα, γυαλισμένα, λατρεμένα, αγαπημένα κομμάτια δέρματος που με μάγεψαν από την πρώτη στιγμή που σε είδα. Σου πάνε πολύ αυτές οι μπότες, κι εμένα με τρελαίνουν από ηδονή ιδίως όταν κουνάς τα πόδια από πλήξη και βαρεμάρα, σταυροπόδι, όταν διακρίνω ένα τμήμα της σόλας, έτσι που να θέλω με πάθος να τις βάλω στο στόμα μου, να τις γλύψω, να τις γευτώ να ρίξω επάνω τους ένα ολόκληρο μπουκάλι κόκκινο γλυκό κρασί κι όπως θα ρέει προς τη μύτη, να το πίνω γουλιά-γουλιά, να μεθύσω.

Κι ύστερα να πέσω κατάχαμα στα τέσσερα, να μοιάζω μ' ένα τερατόμορφο μυρμήγκι, ένα παραφύση δημιούργημα που απέτυχε στο εργαστήριο την ώρα του πειράματος, κι εσύ θα πρέπει να τελέσεις το ιερό σου καθήκον την αιώνια υποχρέωση απέναντι στην ανθρωπότητα.

Θα πρέπει να το λιώσεις με μανία και οργή, να το συνθλίψεις με μίσος κάτω από τις γυαλισμένες σόλες, που περπάτησαν αμέτρητα χιλιόμετρα για να κερδίσεις το στοίχημα με τον χρόνο.

Εκείνο θα προσφέρει την αύρα του, θα σου δώσει ενέργεια να καλπάζεις σαν περήφανο άτι, σε μυριάδες ακόμα ιπποδρομίες της ζωής, σαν θεία δύναμη που σε τροφοδοτεί με εξουσία, την ώρα που το σκοτώνεις.

Γεννήθηκε, όπως γεννήθηκα κι εγώ, να σου προσφέρω ενέργεια. Απ' τα χείλη σου δημιουργήθηκα, απ' τα μάτια σου σπούδασα απ' τις λέξεις σου πιάστηκα, για να σωθώ απ' το θάνατο.

Όπως διέταζες πάντα και αποφάσιζες τις κινήσεις μου όπως με γαλούχησες και μου έδωσες φαγητό στην απομόνωση μου χάριζες δάκρυα, τα πάντρενα με τις σελίδες σου κι έπειτα γέμιζα τα χέρια μου με σπέρματα, λέξη-λέξη.

Σε λίγο φτάνουμε στο τέρμα κι εγώ κοιτάζω ακόμα τα τακούνια σου
πιάνομαι απ' τις κινήσεις των ποδιών σου, σαν τρωκτικό στη φάκα
γλιστράω στο παντελόνι σου, τα βαμμένα νύχια με το φως των άστρων
πεσμένος στο πάτωμα του βαγονιού, ικετεύω να μου χαρίσεις
το τελειωτικό χτύπημα, στο επόμενο βήμα σου. ΚΑΝΤΟ!

*Εσύ με κατασκεύασες, εσύ με έφερες στον κόσμο να με δικάσεις
εσύ με καταδίκασες στο θάνατο που ονειρευόμουν πάντα
και το επόμενο μήνυμα θα έρθει από τον Παράδεισο.
Εσύ θα έχεις πάρει το εισιτήριο στην αιωνιότητα, περιμένοντας
για το επόμενο θύμα σου, από έναν χτύπο του τηλεφώνου.*

*Ζήλευα πάντοτε τον θεϊκό ήχο των τακουριών σου, την ωραία ζωή
την ομορφιά που σε στόλιζε για να κινείς το κορμί σου
να συντονίζεται πάντα με τον ήχο του τρένου, όπως σκίζει τις ράγες
κι εγώ να πέφτω χαμηλά στο δάπεδο, να προσκυνώ ταπεινά
να κινούμαι στα τέσσερα, να υποτάσσομαι στην ομορφιά σου
να με κοιτάξεις με τα μαύρα σου μάτια, να λιώνω σαν το κερί
να με συνθλίβεις κι εγώ να μοιάζω αλοιφή για το κορμί σου.*

*Ζήλευα πάντοτε τις απαντήσεις που δεν προλάβαινα να πάρω
που σε ρώταγα για χρόνια, κι εσύ απέφευγες να ομολογήσεις
χωρίς μια λέξη να αρθρώσω, να ρωτήσω που πας, που αφήνεσαι
για που ξεκινάς, που τελειώνεις, ποιος θεός σ' αγκαλιάζει τις νύχτες
ποια χείλη να μαγεύουν τις παλάμες σου με θεϊκές αμαρτίες;*

Κι αν προσπαθείς να σκεφτείς αυτό που φαντάζομαι τώρα
ξέχασέ το, θα το απορρίψω, να εκδικηθώ, θα το αποτρέψω
να λυτρωθώ, θα το απαρνηθώ, να με λιώσεις σαν άγγελο
σα μωρό νεογέννητο, σαν ζώφιο που ξεπρόβαλε στο διάβα σου
θα σου φωνάζω ΟΧΙ, ΜΗ, ΕΛΕΟΣ, κι εσύ χωρίς οίκτο
στα επόμενα κλάσματα του δευτερολέπτου, την επόμενη
χρονική στιγμή, θα πρέπει να τελειώσεις τα πάντα όπως άρχισαν.

*Εσύ τα γνώρισες όλα, τα γεύτηκες, εγώ είμαι ακόμα αμάθητος
εσύ διεκδικείς τον Παράδεισο κι εγώ καρτερώ για την Κόλαση
εσύ θα πρέπει να αποδείξεις, πως το τσόφλι δεν ήταν τόσο γερό
όσο αρχικά υπολόγιζα κι όσο περίμενα, χωρίς καν να το σκεφτείς.*

*Το τελευταίο σου βήμα είναι το τέλος της διαδρομής μου
εσύ θα κατέβεις στην επόμενη στάση, να χαθείς μες στο πλήθος
κι όταν ανοίξουν οι πόρτες, θα έχω σαλπάρει για το παράλογο.*

Τετάρτη, 31 Ιανουαρίου 2007

*Άλλαξα το τετράδιο καταγραφής των σκέψεων μου.
Χρησιμοποιώ πλέον μπλοκ ιχνογραφίας, χωρίς γραμμές, χωρίς κρίκους
χωρίς τις αλυσίδες της σκλαβιάς, που σε κρατούν αιχμάλωτο
ανάμεσα στις λέξεις του παρελθόντος.*

*Ποτέ δεν ακολούθησα τους κανόνες, γι' αυτό και το έριξα στην ποίηση.
Λένε πως η ποίηση δεν διαθέτει κανόνες και νόμους, και το πίστεψα.
Πάντα αντιδραστικός, αρνητικός, απόλυτος, γιατί έγραφα με το αίμα
και με τα δάκρυα της ψυχής, χωρίς ούτε μια στάλα νερό στο κρασί
μου.*

*Άλλαξα μόνο το τετράδιο των σκέψεών μου, κι όχι τη ζωή.
Τη ζωή δε μπορείς να την αλλάξεις, σε αλλάζει εκείνη όποτε το θελήσει
γιατί μοιάζει με τη γυναίκα που σε κουμαντάρει, σα τη θάλασσα
που σε παρασύρει, πότε στ' αφρισμένα κύματα και πότε στο βυθό της.*

*Προμηθεύτηκα κι ένα ωραίο μαρκαδοράκι, που δεν κουράζει καθόλου
το χέρι. Σε παρασύρει κι ετούτο να γράφεις για ώρες, για χρόνια,
ασταμάτητα.*

*Κουράστηκα πολύ στη ζωή μου και πόνεσα κι έκλαψα, στερήθηκα,
γέλασα, άλλες φορές ερωτεύτηκα τις στιγμές μου, μα δεν με
ερωτεύτηκαν ποτέ κι άλλη μια φορά ντύθηκα στρατιώτης, μέσα στην
κοινωνία που γεννήθηκα και μεγάλωσα.*

*Όλοι τους διασκεδάζουν τα βράδια, γλεντούν και χαίρονται και γελάνε.
Κυκλοφορούν με πολυτελή αυτοκίνητα και ακριβά ρούχα, με πούρο
στο στόμα με όμορφες γυναίκες, σαν τα κοπάδια, σαν αγέλες
προβάτων στα πράσινα λιβάδια.*

*Οι εποχές άλλαξαν, οι άνθρωποι άλλαξαν, οι αξίες και οι αρχές άλλαξαν
οι επιχειρήσεις της γειτονιάς μου έκλεισαν και δίπλα τους άνοιξαν
κολοσσοί με αλυσίδες καταστημάτων σε όλη την Ευρώπη.*

*Φαίνεται πως η τιμιότητα και η ειλικρίνεια που διδάχτηκα στο σχολείο
έπαψαν να ενδιαφέρουν την καρδιά μιας γυναίκας, τη σημερινή εποχή.
Το διαπίστωσα κι αυτό έντρομος, όσες φορές κι αν έτυχε να υπάρξει
κάποια νέα γνωριμία στη ζωή μου.*

Άκουγα πάντα τις ίδιες ατάκες, που στο τέλος τις έμαθα απ' έξω και γνώριζα εκ των προτέρων τι θα με ρωτούσαν στη συνέχεια.

“Χωρίς λεφτά σήμερα, δεν κάνεις τίποτα.

Ποιος περιμένεις να σε ζει ο μπαμπάς σου;

Πότε σκέφτεσαι να φτιάξεις οικογένεια;

Τι δουλειά κάνει ο πατέρας σου; Πόσα σπίτια έχει;

Τι δουλειά κάνεις; Πόσα βγάζεις το μήνα; Τι αμάξι έχεις; Που μένεις;

Δεν κάνεις διακοπές τα καλοκαίρια στη θάλασσα;

Δεν ξέρεις που πέφτει η Σαντορίνη; Δεν έχεις πάει στο εξωτερικό;”

Έλεος απαντούσα εγώ, όχι, όχι σε όλα, τίποτα, τίποτα δεν έχω το ταμείο ανεργίας με θρέφει.

Με κοίταζαν όλες κατευθείαν στο πορτοφόλι, στα ρούχα, με μια κλεφτή ματιά στο ρολόι του χεριού, και μου έκοβαν την καλημέρα...

Έτσι, αντιδραστικός, ειλικρινής και τίμιος, όπως διδάχτηκα στο σχολείο.

Μα δεν ένιωσα τη θαλπωρή μιας γυναικείας αγκαλιάς, όλα αυτά τα χρόνια. Δεν κοιμήθηκα ούτε και ξύπνησα δίπλα σε ένα θηλυκό κορμί κάποιο ηλιόλουστο πρωινό, στο δωμάτιο ενός πολυτελούς ξενοδοχείου.

Ούτε καν πάνω στην άμμο, σε κάποια απομακρυσμένη παραλία

ένα ζεστό καλοκαίρι του Αυγούστου, δίπλα στο κύμα.

“Το ψωμί της ανεργίας με θρέφει” τους είπα, κέρασα τον καφέ μα η γνωριμία σταμάτησε στις ερωτήσεις.

Έκλεισα το τηλέφωνο στη γιορτή μου, να μην ακούω πια κανέναν μήτε φίλο, μήτε γνωστό, μήτε γυναίκα, μήτε κάποια παλιά αγαπημένη. Κι όταν το άνοιξα, πέντε μέρες μετά, έμαθα πως δεν είχε τηλεφωνήσει κανείς.

...ίσως να συνεχίζεται, με τον τρόπο που θα συνεχίζεται και η ζωή...

*“Τίποτα, δε θα πω άλλο τίποτα.
Θα ανοίξω το στόμα, και χραπ
θα τα φάω...”*

